

Zelei Miklós

Szereplő vagyok magam is

A helyszín ezúttal nem Magyarország. Nem ott van se a képernyő, se a kamera.

Illetve ki tudja, hogy a kamera hol van? De valahol csak van, mert érzem, hogy a képernyőn rajta vagyok. Látnak engem olyanok, akiket én nem látok.

Jövök-megyek a polcok között. Nézem, sőt, fogdosom az árut. Az áru egy könyv. Nem is akármilyen, hanem világhírű könyv. Csak épp hozzánk nem jutott el a világhír meg a közénk emelt fal miatt. Anthony Kemp Szökés Berlinből című könyve. Londonban jelent meg, mindössze öt évvel ezelőtt, s ma, hogy ledől már a fal, hetven pennyért utánam dobják az antikváriumban.

De az élet kegyetlen, azaz érzékeny a költségekre. A rejtett kamera figyel a táskámat, a kezemet, a zsebemet. Ügyel rá, nehogy becsúsztam valamelyikbe a könyvet, én, a világhíresség sokáig kényszertartálékba helyezett olvasója. Azt a hetven pennyt igenis, perkáljam csak le.

Amikor ez megtörténik, a kassza

alatt a kis készüléket is fölfedezhetem, amint feketén-fehéren villogva közvetíti a többi olvasót.

Milyen lehet annak a tv-nézőnek az élete, aki egy másik üzletben, egy nagy élelmiszeráruházban dolgozik? És az a munkája, hogy egy kis termecskében üldögélve, tíz-tizenkét készüléken figyeli a bolt életét. Nehogy valaki kivi-gyen valamit, fizetés nélkül. Nehogy valaki bevigyen valamit, ingyen se. Mert rontaná a cég hírnevét, amint családi tragédiákat okozna a vaksors: málnás kefirt juttatva az egyiknek, ciános joghurtot a másiknak.

Több helyen nyitástól-zárásig föl is veszik az egész napi műsort. Hogy a „visszanézés” majd ne legyen probléma, ha mégis történik valami.

Meddig áll el az életünk ezeken a videokazettákon?

Kemp is ír kamerákról a könyvében. A berlini falban, körülötte, fölötte, alatta voltak eldugdosva ezek a kamerák. Az emberanyagot őrizték. Nehogy kiszivárogon a diktatúrából a nép,

mint repedt benzintankból az üzemanyag, hisz akkor ki fogja működtetni a szörnyű gépezetet?

A nézők meg kibiztosított géppisztollyal üldögéltek a képernyő előtt, s ha fölbukkant valami rakoncátlan szereplő, jól odapörköltek. Ömlött a vér, terjedt a fekete folt a képernyőn. Ezek az ipari adások sose színesbe' mennek. Nincsenek megszakítva reklámmal se. Pedig milyen ge-ges volna, ha a jól elvégzett akció öröme megszólalna az áldozat: „Használjon inkább uzi géppisztolyt. Az jobb a kalasnyikovnál!”

Erről szól a történetünk. Látnak engem olyanok, akiket én nem láthatok. Én is látok olyanokat, akik engem nem láthatnak. Szereplők, ismeretlen, szürke tv-sztárok vagyunk a kamera előtt és mögött, egy olyan színpadon, ahol a rendező a félelem, a gyanakvás, a gonoszság. A támadás és a védekezés.

De ki lesz a győztese ennek a teleregénynek?

Yürükök közt Anatóliában

Saadet és Hatidze kenyeret süt a kővasalóban